

El partit de Laporta

Alcaldable o presidenciable? CiU, ERC o una plataforma pròpia? Sí o no? Són preguntes que planen sobre Joan Laporta, un personatge que ha consolidat un lideratge social i polític, des que el juny del 2003 fou escollit president del Futbol Club Barcelona. Un lideratge que espia de reüll els partits polítics, que esperen que el president blau-grana decideixi allò que els uns temen i els altres desitgen: fer el salt cap a la política catalana.

No és cap secret que els cants de sirena de la política han acompanyat Joan Laporta des que fou escollit president del Futbol Club Barcelona, després de guanyar amb claredat rotunda les eleccions del 15 de juny del 2003. "Hi dedicarem els millors anys de la nostra vida." Aquesta expressió la van fer cèlebre Joan Laporta i el seu equip durant la campanya electoral que el va dur a la presidència del Futbol Club Barcelona. Volien dir que dedicarien els anys de la seva maduresa professional a gestionar l'entitat catalana amb més reconeixement internacional. Aquell ímpetu va desfermar un èxit mediàtic espectacular que va convertir el president del Barça en un dels personatges més populars del moment. El club havia deixat enrere una etapa directiva de decadència grisa i ara un equip jove i professional, encapçalat per un president que sabia articular uns discurs en públic sense fer tornar vermell a ningú, plantejava un projecte renovador i regenerador, que tenia com a element definitori recuperar i reforçar la catalanitat del club blau-grana sense ambigüitats.

Aquell discurs catalanista sense complexos de seguida va fer forat en els mitjans. I, òbviament, aixecà les primeres crítiques i els primers atacs contra la nova direcció, en aquells sectors polítics i mediàtics més partidaris d'un model de club desvinculat del compromís polític catalanista. Però, precisament, l'ampli suport social del qual fins ara ha gaudit el president blau-grana ha fet que aquests sectors

Joan Laporta celebra la seva primera victòria a les eleccions de la presidència del Barça, el juny del 2003.

més crítics hagin hagut de contemporitzar les estratègies i hagin cercat en aspectes col·laterals de la gestió de Laporta vies per mirar de desgastar la seva imatge.

Des d'un primer moment, l'equip encapçalat per Joan Laporta ha deixat clara la voluntat de brandar com a valor de la seva gestió el reforç de la catalanitat del Barça.

Així com aquesta voluntat ha estat objecte de crítica pels sectors més regionalistes, ha passat ben al contrari entre els sectors nacionalistes i sobiranistes catalans. Ja la mateixa nit que va guanyar les eleccions blau-grana, Laporta fou animat pels seguidors presents a la seu electoral amb el crit de "Laporta president, Catalunya independent". El dirigent del club, doncs, des d'un primer moment, ha estat encoratjat a fer el pas cap a la política.

Durant aquests anys, Laporta i el seu equip han dut a terme diverses iniciatives de suport a actes de compromís polític amb sectors catalanistes, alguns dels quals han acabat, a més, transcendint a l'àmbit polític. Fou el cas, per exemple, de l'acte que el 22 d'octubre del 2005 el Correllengua va organitzar a les instal·lacions de l'estadi del club, abans d'una jornada de futbol. Aquell acte a favor de la unitat de la llengua aixecà una resposta irada del PP, especialment el valencià, que el definí amb floretes com ara que era propi de l'"Alemanya nazi", de "l'expansionisme catalanista" o "totalitari", i va exigir sancions al club blau-grana per haver permès actes que "incentiven la violència".

Malgrat aquelles crítiques, la junta de Laporta ha mantingut l'actitud de compromís amb la defensa del català i més reivindicacions de país, com ara les seleccions esportives catalanes. Fins i tot, en aquest àmbit, Laporta ha arribat a mostrar una posició crítica amb la classe política catalana per la tebiesa en aquesta reivindicació. El setembre de l'any passat, en veient el vet de la Reial Federació Espanyola de Futbol al partit amistós de la selecció catalana contra la dels EUA, va acusar els polítics d'"eludir la seva responsabilitat en la lluita per aconseguir l'oficialitat de les seleccions

Acte del Correllengua al Camp Nou, el 22 d'octubre del 2005. El suport de la junta a actes de defensa de la llengua ll han comportat crítiques d'alguns sectors polítics.

catalanes" i els va retreure que s'amaguessin darrere els clubs per defugir la defensa d'aquesta reivindicació.

Aquesta ha estat una de les darreres intervencions més polítiques del president blau-grana, però, com dèiem, no ha estat pas la primera. A mesura que ha avançat el mandat al capdavant del Barça, la hipòtesi d'entrar a la política catalana ha anat prenent cos, i el president blau-grana ha anat canviant la negativa inicial a fer aquest pas per paràfrasis allargassades sobre l'interès a participar en la millora de la societat.

A l'entorn de Laporta, es dona per fet el seu interès a participar en la vida política del país d'una manera activa. El salt, doncs, del futbol a la política és un horitzó possible per al mandatari del Barça. Ara bé, perquè això s'esdevingui, primer s'han de resoldre tot un seguit d'incògnites, i amb un calendari determinat, que permetin a Joan Laporta de fer un bon aterratge a la pista de la política.

El 'timing'. Tant en esport com en política els temps d'execució són claus. En el cas de Joan Laporta, el calendari no juga pas contra seu. De fet, el president barcelonista acaba el segon mandat el juny del 2010. Alguns rumors han escampat la possibilitat que Laporta es plantejava de deixar la presidència blau-grana el juny d'enguany per a facilitar el relleu a algun dels seus homes de

confiança. Però aquesta previsió s'ha anat desdibuixant i tot fa pensar que Laporta completarà el mandat fins el 2010. I més ara, que la direcció blau-grana necessita temps per a redreçar, si més no, la situació esportiva del primer equip. A més a més, mantenir el calendari del mandat permet de fer temps per a observar l'evolució política catalana. El 2010 tornarà a ser, si no hi ha imprevistos, any d'eleccions al Parlament de Catalunya.

Esgotar el mandat també permet de tenir més clar l'escenari polític català, perquè tornarem a ser a les portes d'un nou cicle electoral, en el qual els partits polítics hauran aclarit estratègies i lideratges. Un cop passat aquest any 2008, totes les formacions hauran fet congressos.

Per tant, si no hi ha esdeveniments inesperats en el calendari polític català, es probable que el moment per a prendre la decisió de fer el pas a la política no arribi fins que les eleccions catalanes del 2010 no hagin definit el panorama polític i el futur dels lideratges actuals. Llavors, sabent les forces de cadascú, el president blau-grana també podria veure quin és l'àmbit millor per a entrar en l'escena política. L'entorn del president partidari de fer aquest pas dubta si valdria més entrar-hi des de l'àmbit municipal, amb una candidatura a l'alcaldia de Barcelona, o si, per contra, seria convenient de situar-se directament en la lluita més ambiciosa, la pugna per la presidència

El president blau-grana amb el líder de Convergència, Artur Mas, en un esmorzar informal en plena campanya electoral, a les darreres eleccions al Parlament de Catalunya.

de la Generalitat. Ni l'una opció ni l'altra no són senzilles, i requereixen el suport d'una plataforma política, bé a través de formacions existents, bé mitjançant plataformes de nova creació.

L'eina per a fer el salt. Juntament amb el calendari, una de les altres variables essencials és amb quina fórmula o amb qui pot fer el pas el president del Barça.

Laporta representa un segment polític ideològic que no acaba de casar exactament amb cap de les actuals formacions polítiques actuals. El dirigent blau-grana representa una generació formada sense les dependències de la transició política, que obertament defensa el dret d'autodeterminació de la nació catalana. Fins aquí, hom podria situar-lo políticament, en l'òrbita d'Esquerra Republicana de Catalunya. Però també és cert que entre Laporta i Esquerra hi ha uns esculls que es preveuen difícils de superar. Des de la perspectiva dels republicans, Laporta, tot i mantenir unes excel·lents relacions amb alguns dels dirigents d'Esquerra, té en el passat allò que les bases de la formació poden considerar una mena de *pecat original*: haver participat en el procés fundacional del Partit per la Independència, la formació impulsada per Àngel Colom i Pilar Rahola, juntament amb més membres

d'ERC, després d'haver abandonat aquest partit.

Més enllà d'aquest escull, relativament anecdòtic, hi ha més elements que dificultarien la possibilitat d'aquesta aliança. En el pla ideològic i estratègic, Laporta i l'actual direcció d'Esquerra, a banda de les bones relacions personals que puguin tenir, es troben en plans diferents. Si bé Laporta es podria sentir còmode amb el discurs independentista, també és cert que en l'àmbit ideològic és més a prop de les definicions liberals progressistes que no pas de les estrictament socialdemòcrates que postulen els republicans. I, en relació amb aquest punt, cal afegir-hi l'aspecte organitzatiu. Esquerra, com a formació assembleària, en la qual les bases tenen un paper molt important, presenta un gran nivell de dificultat a l'hora d'assimilar un canvi de rumb a càrrec d'un lideratge extern a la formació.

Laporta de la casa gran? Descartada pràcticament la pista d'aterratge d'Esquerra, l'altra formació que Laporta podria utilitzar per entrar a la política és Convergència. Les relacions del president del Barça també són bones amb la direcció de CDC. Només cal recordar la fotografia que Artur Mas va aconseguir a la passada campanya de les eleccions al Parlament de Catalunya, d'un esmorzar informal en una terrasseta d'una cafeteria de la

Rambla de Catalunya de Barcelona. Aquella trobada fou criticada per les altres formacions en campanya i va haver d'anar acompanyada d'una altra fotografia, d'un segon esmorzar del dirigent blau-grana amb el candidat del PSC, José Montilla.

De fet, a la formació nacionalista ja hi ha qui ha començat a adobar el terreny per deixar a punt aquesta possible pista d'aterratge. Així, alguns sectors sobiranistes de CDC intenten engegar processos d'obertura cap a sectors socials, més enllà de la pròpia formació. La proposta de la casa gran mateix, plantejada per Artur Mas, que encara es troba en procés de definició, va en aquesta línia. Així, per exemple, una plataforma cívica liderada pel president Laporta podria ser un possible pont d'aterratge a un projecte com el de la casa gran, si s'acaba definint els anys vinents. I en aquesta direcció podria remar també el procés que intenta dur a terme la nova direcció de la Fundació Trias Fargas. El nou director, Agustí Colomines, té l'encàrrec d'obrir Convergència cap a sectors sobiranistes, sectors que veurien amb bons ulls un lideratge com el de Joan Laporta.

Els inconvenients d'aquesta via són també els anticossos que la iniciativa tingui a CiU. És a dir, es fa difícil d'imaginar que els qui esperen pacientment el seu torn en el lideratge de la formació acceptin que un personatge extern, per molt popular que sigui, els prengui el lloc.

Per totes aquestes dificultats exposades, hi ha persones de l'entorn de Laporta que li recomanen d'explorar unes altres línies de treball que no passin per la política catalana. Una podria ser mirar d'exercir aquest lideratge en unes altres instàncies com la UEFA, on Laporta podria traslladar les seves inquietuds polítiques, i evitaria el risc d'operacions més ambicioses.

En tot cas, és evident que Laporta encara té ble per cremar. I, de moment, el 2010 no sembla pas el final d'una etapa, sinó, probablement, el començament d'una de nova a la vida pública d'aquest dirigent poc habitual del particular món del futbol.

Enric Rimbau